

תכניות ציוניות לרכישת קרקעות בלבנון בתחילת המאה העשרים

יוסף כץ

בשנת 1908 הוצעה למכירה האחוזה ג'רמק, כ-4 ק"מ צפונית-מזרחית לנבטיה וכ-13 ק"מ צפונית למטולה. בעל האחוזה היה עשיר נוצרי תושב ביירות, שכבעלותו קרקעות רבות בדרום-לבנון. השטח היה בעל פוטנציאל חקלאי גבוה – התאים לגידולים שונים והושקה על-ידי מעיינות אחדים.¹

לשכת המודיעין של 'חובבי-ציון' (הוועד האודסאי) שישבה בביירות, גילתה התעניינות רבה ברכישת השטח. אותו זמן תרו חברי הלשכה אחר קרקעות המוצעות למכירה בסביבות צידון. ראשי הלשכה ראו בהצעה הנ"ל פתח לתקיעת יתר יהודית בשטחי ארץ-ישראל שבלבנון,² שבעקבותיה ניתן יהיה להרחיב את הרכישות שם, להקים מושבות יהודיות ועל-ידי כך ליצור מאחז של ממש בתחומי האוטונומיה הלבנונית. לכך ייחסו ראשי הלשכה חשיבות רבה.³ להלן נביא קטעים מדברי ראשי לשכת המודיעין בביירות, מ' אָסוֹשְׁקִין וב' שליחובר, בדבר החשיבות והיתרונות שברכישת השטח המוצע:

... אחוזה זו שאנו דנים עליה הנה באמת אבן-טובה, חטיבה בפני עצמה, לא רק בזה שהנה נמצאת בלבנון, כלומר בזה הנוף שיש לו אבטונומיה אף על פי שהנה בארץ טורקיה. פה תהיה לנו בארץ אבותינו עמדה אחת מבוססה על יסוד בטוח בחוקות העמים (הדגשה במקור) וממגדל הצופה הזה, מראש הלבנון נתחיל בכבוש של שורה שלמה של עמדות אחרות ונפרוש את ממשלתינו על ידי רשת של מושבות בכל הגליל ההוא, בגליל הלבנון והחרמון. מה מצודדים הם את נפשנו שני השמות האלה! באחוזה זו נפגשו זכרונות קדומים, חבל אדמה מקסים ולוקח נפש שהיה למלה בפי חוזינו

- 1 מכתב מ' אסושקין מלשכת המודיעין של 'חובבי-ציון' בביירות אל וולפסון, נשיא ההסתדרות הציונית, מיום ד' באייר תרס"ח, אצ"מ, Z2/647
- 2 מהתכתובת עולה, כי חברי לשכת המודיעין בביירות ראו בסביבות צידון את גבולה הצפון-מערבי של ארץ-ישראל.
- 3 ראה לעיל, הערה 1 וכן מכתב ב' שליחובר מלשכת המודיעין שבביירות אל 'הוועד האודסאי' מיום כ' ניסן תרס"ח, אצ"מ, A24/51/2

ומשורריו הקדומים מצד אחד, ובסיס חזק, קרקע איתן שאינו מוכן להמוט מתחת רגלינו מצד השני. מצעירה היא האחוזת קטן הוא הצעד אבל לזה הנהו בטוח ונאמן. מחיר גדול עלינו לשלם בעדה (600,000 פרנק) אבל לזה בטוחים אנו כי אם נשלם פעם אחת – לנו תהיה זאת הארץ... אחוזה זו שייכת לממשלה בלבנון, כלומר לאבטונומיה ואין פה כל אבני המכשול הנמצאים על דרכנו בהאחוזנו בארץ אבותינו אף על פי שגם היא נמצאת בארץ ישראל.⁴

1. אין פה כל קושי בהשגת קושנים ורישיון לבנין בתים 2. יכולים לקנות אנשים פרטיים על שמותייהם⁵ 3. והעיקר כי לא צריכים לשלם פה את העשור יש רק תשלום הוורקו בערך 400-500 פר' לשנה... צריכים אנו להעיר כי ריבוי המים מצד אחד וזה שהאחוזה נמצאת בלבנון במקלט בטוח בחוקות העמים מצד שני, הם מעלות כאלה המכסים גם על היוקר וגם על הסכום הגדול הנדרש בשביל קנייתה... אדוני הארץ הוא איש נכבד בלבנון ועל ידו נוכל לרכוש עוד נחלאות בסביבות דורמק ומתולה. אין לך אדם שאין לו שעה ועכשיו שבאה השעה להאחו בארץ (כל הנחלה שיכת לארץ-ישראל), עוון יהיה מצידנו אם נחמיצנה. כל מה שיש מכוחנו, צריכים אנו לאסוף בכדי להוציא הקניה לפועל. נתחזק נא בעד ארצנו ואל נשליך מידנו אוצר זה, מרגלית טובה כזו, שתוכל להיות לנו למפתח לעמדה חזקה בנופי הלבנון היקרים כל כך לנו...⁶

ראשי לשכת המודיעין בביירות פנו בדבר ההצעה הז' ל'ועד האודסאי' והן לנשיא ההסתדרות הציונית, דוד וולפסון, ובקשו מהם לממן את רכישת הקרקע, שמחירה הגיע לכ-600 אלף פרנק.⁷ פרטים נוספים על ההצעות אינם ידועים. יש להניח, כי הז' נדחו בגלל האמצעים הדלים שעמדו לרשות שני המוסדות באותו זמן, שלא איפשרו להם אף לבצע רכישות קרקע במקומות מרכזיים יותר בארץ-ישראל.

4 ראה לעיל, הערה 2.

5 בשנים 1907-1908 (עד למהפכת התורכים הצעירים ביולי 1908) כמעט שלא ניתן היה לרכוש קרקעות ביהודה ובגליל על-ידי יהודים, כולל נתינים עות'מאנים. ראה: א' לוי, 'העליה היהודית לארץ-ישראל לפי המסמכים של עלי אכרם, מתצרת ירושלים, 1906-1908', קתדרה, 12 (תמוז תשל"ט), עמ' 173, וכן עיין מכתבו של דיזנגוף אל וארכורג מיום 29 בספטמבר 1907, אצ"מ, L1/53, בו היה כתוב, בין השאר: '...הזמן הנוכחי הוא מאוד בלתי אוהד בשביל קניות של אדמות בפלסטינא. פקודות פורמליות הגיעו מקונסטנטינופול שאוסרות העברה בשם של יהודי אפילו עות'מאני...'. על רקע מצב זה נקל להבין את היתרון שברכישת קרקעות באוטונומיה הלבנונית.

6 לעיל, הערות 1 ו-3.

7 ראה לעיל, הערה 3.

